

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobkyně: A. H.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupené JUDr. Pavlem Pfajfrem, advokátem, se sídlem v Ohrazenicích č. p. 119, PSČ 511 01, **proti žalovanému: Generálnímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Praze 1, ul. Lazarská č. p. 7, PSČ 117 22, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2013, č. j. 28026/13/7001-31000-013876,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně advokátovi JUDr. Pavlu Pfajfrovi **s e p ř i z n á v á o d m ě n a** za zastupování žalobkyně a náhrada hotových výdajů v částce **13.404,-Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou ze dne 11. 9. 2013, která byla téhož dne telefaxem doručena Městskému soudu v Praze, jenž ji postoupil k vyřízení Krajskému soudu v Ústí nad Labem, jakožto soudu místně příslušnému, domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2013, č. j. 28026/13/7001-31000-013876, nebo vyslovení jeho nicotnosti. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 29. 11. 2012, č. j. 8113/12-1400-505350, jímž byl zamítnut její návrh na obnovu řízení ve věci daně z nemovitostí za zdaňovací období roku 2010, jež bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 28. 2. 2012, č. j. 138/12-1400-505350, kterým byl změněn výrok na řádku 979 hromadného předpisného seznamu ze dne 13. 4. 2010, č. j. 17882/10/259960608275. Současně se

žalobkyně domáhala, aby bylo zrušeno i příslušné rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 29. 11. 2012, jímž byl zamítnut návrh na obnovu řízení, anebo aby byla vyslovena jeho nicotnost.

Ve stručné žalobě žalobkyně výslovně uplatnila toliko jednu žalobní námitku, která spočívala v tom, že žalovaný své rozhodnutí ze dne 28. 6. 2013 vydal před tím, než žalobkyně měla možnost seznámit se s jeho podklady.

V návaznosti na to pak žalobkyně požadovala, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí ze dne 28. 6. 2013 i jemu předcházející rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 29. 11. 2012, jímž byl zamítnut návrh na obnovu řízení, dle ust. § 76 odst. 1 písm. a), písm. b) a písm. c) event. dle ust. § 76 odst. 1, odst. 2, odst. 3, odst. 4, odst. 5 a odst. 6 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nebo aby u obou rozhodnutí soud vyslovil nicotnost dle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s.

Žalovaný na výzvu soudu zaslal spolu se správním spisem písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. K žalobě předně podotkl, že v ní chybí uvedení žalobních bodů, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobkyně napadené výroky rozhodnutí za nezákonné či nicotné, navíc žalobkyně k prokázání svých tvrzení nenavrhuje žádné důkazy.

Poté žalovaný zevrubně předesířel dosavadní průběh daňového řízení věci daně z nemovitostí za zdaňovací období roku 2010, z něhož vzešlo pravomocné rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 28. 2. 2012, č. j. 138/12-1400-505350, kterým byl změněn výrok na řádce 979 hromadného předpisného seznamu ze dne 13. 4. 2010, č. j. 17882/10/259960608275, vůči nimž žalobkyně podala předmětný návrh na obnovu řízení, který byl zamítnut Finančním ředitelstvím v Ústí nad Labem výše citovaným rozhodnutím ze dne 29. 11. 2012 potvrzeným v rámci odvolacího řízení žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 28. 6. 2013.

K věci žalovaný uvedl, že v jeho postupu v rámci odvolacího řízení nelze nalézt nedostatky, přičemž on i prvoinstanční finanční ředitelství v dané věci postupovali zcela v souladu s daňovým řádem. Žalovaný neshledává žalobou napadené rozhodnutí ze dne 28. 6. 2013 i jemu předcházející rozhodnutí finančního ředitelství ze dne 29. 11. 2012 nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V reakci na porušení ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. žalovaný pak poznamenal, že skutkový stav vzatý za základ rozhodnutí má oporu ve spisovém materiálu a není s ním v rozporu. Dále žalovaný podotkl, že ze strany správního orgánu nedošlo ani k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí v této věci ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Ze stejného důvodu dle žalovaného nelze vyhovět ani požadavku na zrušení obou rozhodnutí dle ust. § 76 odst. 1, odst. 2, odst. 3, odst. 4, odst. 5 a odst. 6 s. ř. s., kdy žalobkyně je zřejmě míněno ust. § 78 s. ř. s. a jeho odstavce 1 až 6. Ohledně tvrzené nicotnosti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů žalovaný zmínil, že ust. § 105 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), v obecné rovině uvádí, která rozhodnutí se považují za nicotná, přičemž se vychází ze srovnatelné právní úpravy se správním řádem. Dle žalovaného rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nevykazují žádných nedostatků předvídaných v ust. § 105 odst. 2 pod písm. a) až c) daňového řádu, a proto je nelze prohlásit za nicotná rozhodnutí.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 8. 4. 2015 ustanovený právní zástupce žalobkyně nejprve na základě pokynu žalobkyně navrhl, aby soud kvalifikovanou výzvou žalobkyni vyzval k doplnění jejích žalobních tvrzení a také k doplnění důkazních prostředků na podporu těchto tvrzení a vedle toho, aby ji také vyzval k plnění dalších procesních povinností. Dále uvedl, že trvá na tom, že žalovaný vydal rozhodnutí, aniž by se žalobkyně mohla seznámit před jeho vydáním s jeho podklady. Pokud by žalobkyně měla možnost se seznámit s podklady, žalobkyně by dozajisté účinně namítala nicotnost, popřípadě nezákonnost hromadného předpisu správce daně k dani z nemovitostí za rok 2010, který je dle žalobkyně pro daný případ klíčový, když jej žalobkyně považuje za nicotný. Pokud je nicotný tento hromadný předpis, pak z logiky věci musí být nicotná i všechna na něj navazující rozhodnutí včetně rozhodnutí ve věci obnovy řízení. Z tohoto důvodu je žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí nicotné. Pokud by soud neshledal nicotnost, tak tato rozhodnutí jsou nezákonná, když žalobkyně podávala žalobu proti hromadnému předpisu k dani z nemovitostí za rok 2010 k finančnímu orgánu krátce po novele s. ř. s., která výrazně změnila zaběhlou praxi podávání žalob i prostřednictvím správních orgánů. Proto daná žaloba z roku 2012 měla být finančním ředitelstvím vzata v potaz a postoupena příslušnému soudu k vyřízení a neměla být odmítnuta postupem dle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť tímto byl žalobkyni nepřipustně odepřen přístup k soudu. K nicotnosti hromadného předpisu k dani z nemovitostí za rok 2010 právní zástupce žalobkyně doplnil, že žalobkyně se domnívá, že hromadný předpis z roku 2010 je nicotný proto, že finanční úřad při vyměření daně nevzal v potaz, že žalobkyně dotyčné nemovitosti nabyla na základě smlouvy o prodeji části podniku Středisko chovu dojnic Rokytnice nad Jizerou. Tím žalobkyně nabyla komplexně majetek jako podnik, který odpovídá kolaudačnímu rozhodnutí z 11. 10. 1991, č. j. Výst. 867/89-332/3, vydanému Městským úřadem v Rokytnici nad Jizerou, stavební úřad. Podle názoru žalobkyně měl finanční úřad přerušit řízení do doby, než bude zapsán v katastru nemovitostí celý podnik, tedy všechny jeho pozemky a stavby v rozsahu kolaudačního rozhodnutí, a neměl vyměřovat daň z nemovitostí pouze z části nemovitostí zapsaných v katastru nemovitostí, případně měl učinit kroky ve vztahu k pozemkovému fondu, aby ten celou záležitost zápisu smlouvy dal do pořádku; do té doby neměl provést vyměření. Finanční úřad nad rámec svých povinností nebyl oprávněn podnik, který zakoupila žalobkyně, stavebně technicky rozdělit v rozporu s kolaudací, to neměl v kompetenci, když tuto kompetenci měl pouze stavební úřad. Finanční úřad ani nepřihlédl k tomu, že ve výpisech z obchodního rejstříku příslušného státního statku a jeho nástupců nebyl poznamenán přechod práv a povinností z privatizace. Na podporu všech těchto tvrzení právní zástupce žalobkyně předložil soudu k založení do spisu tyto listiny: smlouvu o prodeji podniku (části podniku) č. 380/95; dále výpis z katastru nemovitostí k datu 7. 4. 2015, k. ú. Horní Rokytnice nad Jizerou LV 1985; dále úplný výpis z obchodního rejstříku k 24. 2. 2001 ve vztahu k privatizovanému podniku, a to Statek Rokytnice, státní podnik, a jeho nástupcům (úplné výpisy z obchodního rejstříku k 25. 2. 2001 – Státní statek Krkonoše, k 25. 2. 2001 – Statek Kovársko, státní podnik, k 25. 2. 2001 – Státní statek Smiřice, nositel řádu práce); dále dopis Ing. J. H. ze dne 24. 6. 2006 adresovaný Městskému úřadu v Rokytnici nad Jizerou, stavební úřad; dále plánec z katastrální mapy daných nemovitostí; dále prohlášení ředitele státního statku ve Vysokém nad Jizerou ze dne 6. 6. 1984; dále zápis o předání a převzetí věcí zahrnutých do majetku ve vztahu ke smlouvě o prodeji podniku č. 380/1995; dále dopis Katastrálního úřadu v Semilech, pracoviště Jilemnice ze dne 9. 10. 1995 a dále urgenci Pozemkového fondu České republiky ze dne 6. 2. 1996. Ohledně všech těchto listin pak právní zástupce žalobkyně navrhl, aby soud jimi provedl dokazování. Vedle toho navrhl, aby soud provedl dokazování i výsledkem paní

H. P., vedoucí stavebního úřadu v Rokytnici nad Jizerou, dále i výslechem J. H. a Ing. J. H., kteří koupili dotyčné nemovitosti spolu se žalobkyní. Dále navrhl, aby si soud vyžádal vyjádření od Katastrálního úřadu pro Liberecký kraj, katastrální pracoviště Semily, zda byla zapsána smlouva o prodeji části podniku v celém rozsahu v katastru nemovitostí v roce 2010, a pokud ne, na koho byly zbývající nemovitosti areálu převedeny a zapsány. Také navrhl, aby si soud vyžádal od Městského úřadu v Rokytnici nad Jizerou, stavební úřad, kolaudační rozhodnutí ze dne 11. 10. 1991, č. j. Výst. 867/89-332/3, které se týká areálu, který byl koupen na základě smlouvy o prodeji části podniku č. 380/1995. Dále právní zástupce žalobkyně uvedl, že žalovaný v rámci odvolacího řízení nevzal v úvahu, že novou skutečností pro obnovu je situace, na kterou žalobkyně upozornila, že mělo být přerušeno řízení do doby, než bude zapsána smlouva o prodeji části podniku v rozsahu příslušného kolaudačního rozhodnutí, a tato skutečnost je důvodem obnovy.

Pověřený pracovník žalovaného při témže ústním jednání před soudem nadále navrhoval zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Dále uvedl, že žalobkyně opožděně, a tudíž nepřipustně ve smyslu s. ř. s., namítá nicotnost rozhodnutí, která nejsou předmětem daného řízení. Vedle toho vyjádřil přesvědčení, že žalobkyně byla v rozhodnutích dostatečně specifikována i bez ohledu na její datum narození. Vedle toho podotkl, že žalobkyně v rámci odvolacího řízení neupozorňovala na nutnost přerušení řízení.

Před přikročením k meritornímu projednání se soud zabýval tím, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že jsou, když žaloba nejenže obsahovala jednu konkrétní žalobní námitku srozumitelně formulovanou (že žalovaný své rozhodnutí ze dne 28. 6. 2013 vydal před tím, než žalobkyně měla možnost seznámit se s jeho podklady) a byla podána v zákonem stanovené lhůtě, nýbrž i směřuje proti rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a došlo i před podáním žaloby ze strany žalobkyně k vyčerpání řádných opravných prostředků. Soud se tak neztotožnil s názorem žalovaného uvedeným v písemném vyjádření k žalobě, že v žalobě chybí žalobní body, což našlo odraz v tom, že soud žalobkyni nevyzýval k vymezení žalobních bodů, neboť v žalobě byl obsažen jeden dostatečně konkrétní a tudíž i projednatelný žalobní bod o výše specifikovaném údajném procesním pochybení žalovaného v rámci odvolacího řízení. Z téhož důvodu soud po obdržení žaloby neshledal potřebu z úřední povinnosti ve smyslu ust. § 37 odst. 5 věty první v návaznosti na ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. vydávat kvalifikovanou výzvu k doplnění žalobních tvrzení. V daném případě nebylo zapotřebí žalobkyni vyzývat ani k doplnění důkazních prostředků na podporu žalobních tvrzení, když při posouzení uplatněné námítky bylo možné bez dalšího vycházet z obsahu správního spisu, který k výzvě soudu předložil žalovaný. Dále soud uvádí, že v předmětné věci po podání žaloby soud směrem k žalobkyni přikročil k vydání hned tří kvalifikovaných výzev k plnění jejích procesních povinností, když dvěma výzvami žalobkyni vyzval, aby uhradila soudní poplatky za podání žaloby a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, a třetí výzvou byla žalobkyně vyzvána k náležitému doložení svých osobních a majetkových poměrů v souvislosti s její žádostí o osvobození od soudního poplatku a ustanovení advokáta pro toto soudní řízení. Nutnost plnit další procesní povinnosti ze strany žalobkyně soud neshledal.

Napadené rozhodnutí soud tedy meritorně přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze

v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky soud nezjistil, jak rozvede detailně níže.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není v předmětné věci naprosto důvodná.

V daném případě jediná žalobní námitka o tom, že žalovaný své rozhodnutí ze dne 28. 6. 2013 vydal před tím, než žalobkyně měla možnost seznámit se s jeho podklady, měla vazbu na odvolací daňové řízení, jehož předmětem byl návrh žalobkyně na obnovu řízení ve věci daňové povinnosti žalobkyně k dani z nemovitostí za zdaňovací období roku 2010.

Z obsahu správního spisu v tomto směru vyplývá, že žalovaný v rámci odvolacího řízení s ohledem na předmět odvolacího řízení, který se týkal výlučně přezkumu rozhodnutí finančního ředitelství ze dne 29. 11. 2012, jímž byl zamítnut návrh žalobkyně na obnovu řízení, nikterak nedoplňoval správní spis, neprováděl ve věci dokazování a ve věci rozhodoval tzv. od stolu, kdy nedospěl k odlišnému závěru než prvoinstanční finanční ředitelství ohledně zamítnutí návrhu žalobkyně na obnovu řízení. Jeho postup byl přitom zcela legitimní a souladný s právní úpravou obsaženou v ust. § 115 odst. 2 daňového řádu, která na dané odvolací daňové řízení dopadala. Z ust. § 115 odst. 2 daňového řádu totiž vyplývá, že pokud odvolací orgán v rámci odvolacího řízení neprovádí dokazování či nedospěje k odlišnému právnímu názoru než prvoinstanční správní orgán v neprospěch odvolatele, nemusí před vydáním svého odvolacího rozhodnutí seznamovat odvolatele s podklady svého rozhodnutí a svým shodným náhledem na věc jako prvoinstanční správní orgán. A právě tato situace v daném odvolacím řízení o obnově řízení nastala, v němž navíc žalobkyně žalovaného nežádala o nahlédnutí do daňového spisu před vydáním odvolacího rozhodnutí, takže u žalovaného byly dány podmínky pro tzv. rozhodnutí od stolu, aniž by tedy musel před vydáním svého rozhodnutí žalobkyni seznámit podklady svého rozhodnutí, které v daném případě tvořil daňový spis v nezměněné podobě, jaký mělo k dispozici finanční ředitelství. Zde je třeba zmínit, že již samotné finanční ředitelství mohlo o návrhu žalobkyně na obnovu řízení ve věci její daňové povinnosti k dani z nemovitostí za zdaňovací období roku 2010, rozhodovat tzv. od stolu, když ve věci neprovádělo žádné dokazování ani doplňování spisového materiálu. Postupem žalovaného v odvolacím řízení tak nedošlo k porušení ust. § 115 odst. 2 daňového řádu a zkrácení procesních práv žalobkyně, a proto námitku žalobkyně, že žalovaný své rozhodnutí ze dne 28. 6. 2013 vydal před tím, než měla možnost seznámit se s jeho podklady, soud z výše uvedených důvodů neshledal důvodnou. Právě učiněné závěry potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2014, č. j. 6 Afs 144/2014 - 42, který je dostupný na www.nssoud.cz, z něhož vyplývá, že pokud v odvolacím řízení neopatroval odvolací orgán žádné důkazy a jedinými důkazy, z nichž vycházel nad rámec důkazů shromážděných správcem daně, byly listiny předložené samotným daňovým subjektem, nemohl být daňový subjekt zkrácen na svém právu vyjádřit se k prováděným důkazům ani na právu, aby jeho odvolání bylo projednáno v jeho přítomnosti.

Pokud žalobkyně bez bližšího zdůvodnění požadovala, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí ze dne 28. 6. 2013 i jemu předcházející rozhodnutí Finančního

ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 29. 11. 2012, jímž byl zamítnut návrh žalobkyně dle ust. § 76 odst. 1 písm. a), písm. b) a písm. c) event. dle ust. § 76 odst. 1, odst. 2, odst. 3, odst. 4, odst. 5 a odst. 6 s. ř. s., nebo aby u obou rozhodnutí soud vyslovil nicotnost dle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s., tak k tomu soud uvádí, že žádný důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2013 i jemu předcházejícího zamítavého rozhodnutí finančního ředitelství ze dne 29. 11. 2012 neshledal. Soud rozhodnutí žalovaného i finančního ředitelství neshledal zatížená vadou ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost či nedostatečné zdůvodnění. Obě rozhodnutí jsou srozumitelná, když z nich lze bezpečně poznat, o čem a jak v nich je rozhodnuto, a zároveň jsou i dostatečně zdůvodněná, takže z nich lze i zřetelně poznat, proč bylo takto jimi rozhodnuto ze strany žalovaného a finančního ředitelství. Taktéž soud neshledal, že by rozhodnutí žalovaného i finančního ředitelství byla zatížená vadou ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. že skutkový stav, který vzaly za základ svých rozhodnutí, je v rozporu se správním spisem či v něm nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Skutkový stav ohledně nesplnění podmínek pro povolení obnovy řízení ve věci daňové povinnosti žalobkyně k dani z nemovitostí za zdaňovací období roku 2010 byl jednoznačný a byl řádně podchycen ve správním spise. Vedle toho soud neshledal, že by rozhodnutí žalovaného i finančního ředitelství byla zatížená ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tj. podstatným porušením ustanovení o řízení před správním orgánem, pokud to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, když v dané věci při rozhodování o návrhu žalobkyně na povolení obnovy řízení bylo žalovaným i finančním ředitelstvím legitimně postupováno dle daňového řádu, přičemž nedošlo k porušení ust. § 115 odst. 2 daňového řádu, jak bylo uvedeno shora.

K jednoznačně danému skutkovému stavu v průběhu řízení o návrhu žalobkyně na povolení obnovy řízení soud pro úplnost uvádí, že podání žalobkyně ze dne 12. 5. 2012 obsahující mj. její návrh na povolení obnovy řízení ve věci její daňové povinnosti k dani z nemovitostí za zdaňovací období roku 2010 neobsahovalo žádné nové skutečnosti či důkazy, které by nebyly uplatněny v předešlém daňovém řízení. Daňový spis obsahoval pouze takové podklady, které existovaly v době vydání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 28. 2. 2012, č. j. 138/12-1400-505350, jak bylo citováno výše a jímž bylo pravomocně ukončeno daňové řízení ve věci daňové povinnosti žalobkyně k dani z nemovitostí za zdaňovací období roku 2010. Na tomto místě je třeba uvést, že právní zástupce žalobkyně při ústním jednání před soudem neopodstatněně namítal, že žalovaný v rámci odvolacího řízení nevzal v úvahu, že novou skutečností pro obnovu řízení je situace, na niž upozornila žalobkyně, že mělo být přerušeno daňové řízení do doby, než bude zapsána smlouva o prodeji části podniku v rozsahu kolaudačního rozhodnutí do katastru nemovitostí. Je tomu tak proto, že žalobkyně nutnost přerušení daňového řízení v rámci řízení vedeném o jejím návrhu na obnovu řízení, a to ani v odvolacím stádiu, naprosto vůbec nezmiňovala, a proto nemůže nyní s úspěchem vytýkat žalované straně, že se touto skutečností nezabývala. Z návrhu žalobkyně na povolení obnovy nebylo taktéž zřejmé, že by byly zjištěny vady v podkladovém materiálu, které by nasvědčovaly tomu, že bylo rozhodováno ve věci daňové povinnosti žalobkyně k dani z nemovitostí za zdaňovací období roku 2010 na základě padělaných či pozměněných dokladů. V daném případě nevyšly najevo ani skutečnosti o tom, že by bylo rozhodováno na základě křivé výpovědi či nepravdivého znaleckého posudku. Taktéž nebylo zjištěno spáchání trestného činu úředními osobami, jež by mohly mít přímý vliv na jejich rozhodování. Pro daný případ bylo podstatné i zjištění, že v mezidobí od pravomocného ukončení daňového řízení do rozhodování o návrhu na povolení obnovy řízení

ve věci daňové povinnosti žalobkyně k dani z nemovitostí za zdaňovací období roku 2010 nedošlo ani k pravomocnému vydání rozhodnutí příslušného orgánu veřejné moci, které by mělo vliv na dotýčnou daňovou povinnost žalobkyně a kterým by mohl být správce daně vázán. Jestliže nebyla dána z právě uvedených skutečností ani jedna skutečnost, finanční ředitelství a posléze i žalovaný nemohli dospět při posuzování návrhu žalobkyně na povolení obnovy řízení k jinému názoru než tomu, že obnova řízení ve věci její daňové povinnosti k dani z nemovitostí za zdaňovací období roku 2010 není přípustná. Žalobkyně by měla vzít v potaz striktní dikci ust. § 117 odst. 1 písm. a) až d) daňového řádu, které kogentně a taxativně vyjmenovává soudem výše předestřené skutečnosti jako okolnosti, za kterých je možno vyhodnotit obnovu řízení přípustnou. Žádná z těchto okolností nebyla dána, a proto žalovaná strana legitimně zamítla návrh žalobkyně na povolení obnovy řízení pro nepřípustnost.

Jelikož rozhodnutí žalovaného i finančního ředitelství neshledal soud zatížená vadami ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a), písm. b) a písm. c) s. ř. s., tak s ohledem na to, že nicotnost správního rozhodnutí v sobě zahrnuje vady nejzásadnějšího charakteru, neshledal ani obě tato rozhodnutí nicotnými. Žalobkyně by měla mít na paměti, že při učinění závěru o nicotnosti správního rozhodnutí vydaného v režimu daňového řádu je určující legální definice nicotného rozhodnutí, která je obsažena v ust. § 105 odst. 2 pod písm. a) až c) daňového řádu a která zní: „*[n]icotné je rozhodnutí, pokud a), správce daně nebyl k vydání k jeho vydání oprávněn, b) trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, nebo c) je vydáno na základě jiného nicotného rozhodnutí vydaného správcem daně*“. Nicotnost správního rozhodnutí je dle ustálené doktríny i judikatury správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 – 96, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 793/2006 a také na www.nssoud.cz) dána tehdy, pokud jsou nedostatky v pravomoci, v příslušnosti, ve složení kolegiálního správního orgánu, v právním podkladu, v naprosté neurčitosti, nesrozumitelnosti, vnitřní rozpornosti a nesmyslnosti, v absolutním nedostatku vůle správního orgánu, v absolutním nedostatku formy správního aktu, v absolutním omylu v osobě adresáta, v neexistenci skutkového základu, nebo pokud správním rozhodnutím se ukládá splnění povinnosti vedoucí ke spáchání protiprávního jednání (požadavek trestného plnění) či plnění absolutně nemožné, neuskutečnitelné, nerealizovatelné, jak právně, tak i fakticky. Žádnými těmito nedostatky rozhodnutí žalovaného i finančního ředitelství netrpí, a proto nejsou nicotná.

Pro úplnost soud uvádí, že požadavek žalobkyně, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí ze dne 28. 6. 2013 i jemu předcházející rozhodnutí finančního ředitelství ze dne 29. 11. 2012, jímž byl zamítnut návrh žalobkyně, i dle ust. § 76 odst. 3, odst. 4, odst. 5 a odst. 6 s. ř. s., již ze své podstaty není realizovatelný, když ust. § 76 odst. 3 s. ř. s. je ryze procesním ustanovením pojednávajícím o tom, kdy je třeba nařídit ústní jednání před soudem a že je možnost rušit žalobou napadené rozhodnutí z důvodů uvedených v ust. § 76 odst. 1 a odst. 2 s. ř. s. i při daném ústním jednání, a když ust. § 76 s. ř. s. neobsahuje odst. 4, odst. 5 a odst. 6, neboť má celkem toliko 3 odstavce. Pokud snad žalobkyně tento požadavek na zrušení předmětných rozhodnutí vznesla ve vazbě na ust. § 78 s. ř. s., ovšem v důsledku písařské chyby v žalobě uvedla ust. § 76 s. ř. s., tak ve vztahu k ust. § 78 s. ř. s. a jeho odstavcům 1 až 6 soud uvádí, že tato ustanovení jsou ryze procesního rázu a tudíž neupravují další důvody pro zrušení rozhodnutí přezkoumávaného ve správním soudnictví, když v zásadě upravují postup soudu při vydání zrušujícího rozsudku.

Na všechny výše učiněné závěry soudu, a to zejména o tom, že napadená rozhodnutí neshledal nezákonná ani nicotná, nemohou mít naprosto žádný vliv námitky žalobkyně, že pro daný případ je klíčový pravomocný hromadný předpis správce daně k dani z nemovitostí za rok 2010, který žalobkyně považuje za nicotný s odůvodněním, že pokud je nicotný tento hromadný předpis, pak z logiky věci musí být nicotná i všechna na něj navazující rozhodnutí, včetně napadených rozhodnutí. Žalobkyně by měla vzít v potaz, že pro daný případ je klíčové, že obě napadená rozhodnutí byla vydána v souvislosti s jejím návrhem na obnovu řízení a v daném případě představují svébytná správní rozhodnutí se svébytným právním osudem, čemuž ostatně koresponduje to, že jsou samostatně soudem přezkoumatelná v rámci správního soudnictví. Pokud, popř. dokud, je pravomocné a není zrušeno mimořádnými opravnými prostředky, je závazné nejen pro účastníky řízení, z něhož vzešlo, tj. v daném případě pro žalobkyni, nýbrž je závazné i pro všechny správní orgány včetně správního orgánu I. stupně a žalovaného v předmětné věci, a to s ohledem na presumpci správnosti správních aktů, která je jednou z ústředních zásad správního řízení. I případně vadný správní akt je způsobilý založit právní účinky a je třeba se jím řídit, pokud resp. dokud není předepsaným postupem zrušen. I vadné projevy vůle správních orgánů jsou tedy projevy vůle správních orgánů, přičemž v důsledku presumpce správnosti správních aktů to v praxi znamená, že na vadné správní akty se hledí jako by byly bezvadné (srov. např. Kindl, M.: Činnost veřejné správy, Západočeská universita, Plzeň 1998, str. 84). Výjimkou z uvedeného principu jsou vady způsobující nulitu. Nulitu ovšem nezpůsobuje případný nesprávný postup správce daně při vyměření daňové povinnosti v důsledku chybného výkladu zákona. Z tohoto důvodu soud v intencích ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. nepřikročil k dokazování, jak navrhoval právní zástupce žalobkyně při ústním jednání, neboť pro posouzení předmětné žaloby nemělo naprosto žádnou relevanci, když se netýkalo vlastního návrhu na obnovení řízení a napadených rozhodnutí.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti soud vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současné podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Soud nepřiznal žalovanému náhradu za cestovné k soudnímu jednání, neboť dle soudu je zastupování zájmů žalovaného součástí úřední činnosti žalovaného. Nemůže být k tíži daňových subjektů, pokud využijí svého práva na projednání věci v rámci správního soudnictví, že prvoinstanční orgán, který ve věci rozhodoval, nemá sídlo shodné se sídlem žalovaného. Rovněž nemůže být k tíži daňových subjektů, že stát z vlastního popudu reorganizoval správu daňových orgánů takovým způsobem, že v celé republice je pouze jedna organizační složka, která rozhoduje ve druhém stupni, a tato složka sídlí v Brně. Pokud by byly náklady na cestovné žalovanému přiznávány, došlo by k diskriminaci všech mimobrněnských daňových subjektů, neboť ty by bez možnosti volby soudu, který bude věc projednávat, v případě neúspěchu žaloby musely oproti subjektům z Brna hradit náklady na cestovné pověřené osoby žalovaného k jednání soudu. Soud žalovanému rovněž nepřiznal požadovanou paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300,- Kč dle ust. § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), neboť má za to, že závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, nelze vztahovat na žalovaného, neboť ho nelze považovat za běžného účastníka řízení. V daném případě se ze strany žalovaného jednalo o výkon státní

správy a jeho úkony nikterak nevybočovaly nad rámec jeho běžné úřední činnosti. V dané věci náhradu nákladů řízení upravuje ust. § 60 s. ř. s., zatímco Ústavní soud se zabýval v uvedeném nálezu interpretací ust. § 137 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád. Navíc sám Ústavní soud ve svém nálezu (odst. 46) dává i civilním soudům prostor k úvaze ve vztahu ke každému konkrétnímu případu, zda paušální náhradu hotových výdajů přiznají či nikoliv. Soud tedy uzavírá, že uvedený nález Ústavního soudu nezakládá právo správního orgánu na paušální náhradu hotových výdajů podle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Pro úplnost soud směrem k žalovanému podotýká, že právě učiněné závěry korespondují usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, sp. zn. 7Afs 11/2014, ([RS 7/2014](#)), které se výslovně zabývalo náhradou nákladů spojených s účastí pracovníků správního orgánu u jednání správního soudu, přičemž bylo vysloveno, že tuto náhradu správní soud dle ust. § 60 odst. 7 s. ř. s. procesně úspěšnému správnímu orgánu zásadně nepřizná. Z výše uvedených důvodů proto soud žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Žalobkyni byl pro toto soudní řízení ustanoven advokát, a proto soud ve výroku rozsudku ad III. rozhodl s odkazem na ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. o přiznání odměny tomuto advokátovi za zastupování žalobkyně. Soud přiznal advokátu JUDr. Pavlu Pfajfroví odměnu ve výši 13.404,-Kč, která se skládá z částky 9.300,-Kč za tři úkony právní služby po 3.100,-Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. b), porada s klientem přesahující jednu hodinu - § 11 písm. c), účast při jednání soudu dne 8. 4. 2015 - § 11 odst. 1 písm. g)]; z částky 900,- Kč za tři s tím související režijní paušály po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006; dále z částky 578,-Kč představující ½ náhrady cestovného osobním automobilem za cestu z Ohrazenic do Ústí nad Labem a zpět k jednání soudu dne 8. 4. 2015 při celkové výši 1.156,-Kč, když právní zástupce žalobkyně se téhož dne účastnil i jednání před soudem ve věci žaloby žalobkyně vedené pod sp. zn. 15 Af 64/2013, a z částky 2.326,-Kč představující 21% DPH za poskytnuté právní služby, kterou je právní zástupce žalobkyně povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 8. dubna 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová